

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121494378
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6121494378.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, D., o zaplatenie sumy 1.903,97 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava 5Csp/26/2022-116 zo dňa 19.4.2023

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 19.4.2023, č.k. 5Csp/26/2022-116 (ďalej len „rozsudok“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 938,11 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 938,11 € od 13.2.2020 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.903,97 € so zmluvnými úrokmi vo výške 4.714,17 €, úrokmi z omeškania vo výške 4,35 € (vyčíslené ku dňu predčasného zosplatenia úveru) a s úrokmi z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.867,97 € od 13.2.2020 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 17.8.2017 uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1784119661, na základe poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 8.900,- €. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere boli Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery. Žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi istinu s príslušenstvom v dohodnutých mesačných splátkach, avšak úver nesplácal riadne a včas. V dôsledku omeškania žalovaného žalobca v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka upozornil žalovaného na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a nakoľko žalovaný na upozornenie nereagoval, dňa 12.2.2020 žalobca celý úver predčasne zosplatnil. Po predčasnom zosplatnení úveru žalovaný dlžnú sumu z úveru neuhradil ani len čiastočne. Žalobca podanou žalobou uplatnil voči žalovanému od momentu zosplatenia úveru len zákonné úroky z omeškania v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške 5 % ročne zo sumy 1.867,97 € od 13.2.2020 do zaplatenia. V súlade so zmluvným dojednaním žiadal priznať aj úroky z poskytnutého úveru, v dojednanej úrokovej sadzbe 13,90 % ročne, vyčíslené vo výške 4.714,17 €, ktorá predstavuje rozdiel medzi výškou zmluvných úrokov, ktoré by žalovaný zaplatil pri riadnom plnení zmluvných povinností (5.617,03 €) a už zaplatenými úrokmi vo výške 902,86 €, čo žalobca preukazoval výpisom z listiny „Aktuálny stav úveru“.

3.1. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca uzatvoril dňa 17.8.2017 so žalovaným v hmotnoprávnom postavení dlžníka zmluvu o spotrebiteľskom úvere „dobrá pôžička“ č. 1784119661 (ďalej tiež len „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 8.900,- €, oproti

záväzku žalovaného úver splácať v 78 mesačných splátkach po 186,13 €, počnúc dňom 15.09.2017 a vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. V zmluve bola dohodnutá fixná úroková sadzba vo výške 16,40 %, termín konečnej splatnosti ku dňu 15.02.2024, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 17,70 %, priemerná hodnota RPMN - 9,81 % a celková čiastka na zaplatenie vo výške 14.517,03 €. Úver bol dohodnutý bez poistenia schopnosti splácať úver. Keďže si žalovaný svoju povinnosť splácať úver riadne a včas neplnil, žalobca ho vyzval na splatenie dlžnej časti úveru, pričom bol upozornený aj na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca úver predčasne zosplatnil dňa 12.2.2020, pričom dlžnú sumu vyčíslil vo výške 2.027,73 €. Súd prvej inštancie uvedené skutočnosti považoval za nesporné s tým, že žalovaný ku dňu 17.8.2017 vyčerpal peňažné prostriedky poskytnutého úveru v celkovej výške 8.900,- € a žalobcovi uhradil spolu sumu 7.961,89 € bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, pričom poslednú splátku zaplatil dňa 26.8.2019.

3.2. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka (ďalej tiež len „OZ“), § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a dospel k záveru, že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorá bola žalobcom vopred pripravená na formulári, bez možnosti žalovaného meniť obsah a text zmluvy, do ktorej sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného. Súd skonštatoval, že súčasne ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a predmetná spotrebiteľská zmluva nespĺňa náležitosť ustanovenú § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a to konkrétne údaj o dobe trvania zmluvy. Súd mal za to, že je potrebné rozlišovať pojmy „doba trvania zmluvy“ a „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem splatnosť úveru (počet splátok, v zmluve vyjadrený číslom 78), nie je možné stotožňovať s pojmom doba trvania zmluvy, pričom zo žiadnych ďalších špecifikácií zmluvných podmienok nevyplýva, aká je doba trvania predmetnej zmluvy. Podľa názoru súdu sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov, pričom „nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy“. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktoré súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy. Na podporu svojho názoru súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/46/2021 zo dňa 12.04.2022.

3.3. Na podklade zistených skutočností a právnej úvahy súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. a z tohto dôvodu žalobe vyhovel iba čiastočne. Keďže z poskytnutého úveru vo výške 8.900,- € žalovaný uhradil žalobcovi sumu 7.961,89 €, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 938,11 € predstavujúcu rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov a sumou, ktorú zaplatil žalovaný formou mesačných splátok na úverový účet (8.900 - 7.961,89) a v prevyšujúcej časti ohľadne sumy 5.684,38 € (1.903,97 + 4.714,17 + 4,35 - 938,11) žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zároveň súd podľa ust. § 54a OZ aj bez námietky žalovaného (ex offa) v konaní skúmal premlčanie nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a dospel k záveru, že uplatnený nárok nie je premlčaný. Všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatneného úveru v zmysle § 103 veta druhá OZ začala plynúť tri mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti nezaplatennej splátky za mesiac 10/2019 (splatnej 15.10.2019), t.j. dňa 16.01.2020, pričom bola „predĺžená“ celkovo o 76 dní v zmysle ust. § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. a uplynula by tak až dňom 1.04.2023. Nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 23.9.2021, nepochybne bol nárok uplatnený pred márnym uplynutím premlčacej doby a k jeho premlčaniu nedošlo. Keďže žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, súd s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ priznal žalobcovi tiež úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej istiny od 13.2.2020 (t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru žalobcom) do zaplatenia. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., podľa pomeru úspechu strany vo veci. Vzhľadom na zamietnutie žaloby v časti sumy 5.684,38 € (z uplatnenej sumy 6.622,49 €), úspech žalobcu predstavuje 14,17 % (prisúdená suma 938,11 €) a miera úspechu žalovaného je 85,83 %, a teda čiastočne úspešným v spore bol žalovaný. Nakoľko však žalovanému žiadne trovy v konaní preukázateľne nevznikli, súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktorým napadol rozsudok v zamietavom výroku vo veci samej (II.) a vo výroku o trovách konania (III.) z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch podľa ust. § 389 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne ho v tejto časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a zaviazže žalovaného na náhradu trov konania (aj odvolacieho) v 100 % rozsahu.

4.1. Odvolateľ namietal správnosť skutkového záveru súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje údaj o dobe jej trvania a následne správnosť právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy pre absenciu tohto údaju (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Poukázal na skutočnosť, že v zmluve je uvedený dátum jej podpisu, splatnosť prvej mesačnej splátky (15.09.2017), počet mesačných splátok (bod 2.2 zmluvy) a dátum konečnej splatnosti úveru (15.02.2024), z ktorých údajov jednoduchým matematickým výpočtom mohol žalobca zistiť dobu trvania zmluvy, ktoré údaje sú plne súladné so zákonom predpísanou náležitosťou. Navyiac v časti 2 bod 2.2. zmluvy sa uvádza: „Doba trvania ZoÚ: ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dlžníka/Spoludlžníka voči Banke vyplývajúcej zo ZoÚ. V prípade splácania Úveru v zmysle ZoÚ zanikne ZoÚ v deň uvedený ako Termín konečnej splatnosti Úveru“. Žalobca mal za to, že z uvedených údajov a informácií vyplýva, že zmluva obsahuje zákonom predpísané náležitosti, a preto je tvrdenie súdu o absencii údaju o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedôvodné. Žalobca na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 23CoCsp/8/2021 zo dňa 27.4.2021, v ktorom odvolací súd „formuláciu o dobe trvania zmluvy považuje za dostatočne zrozumiteľnú na to, aby priemerný spotrebiteľ mohol ľahko stanoviť dobu trvania zmluvy“. Rovnaký názor vyslovil aj Krajský súd Bratislava vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6CoCsp/15/2021 zo dňa 29.06.2021.

4.2. Žalobca v odvolaní ďalej argumentuje tým, že pojem „doba trvania zmluvy“ nie je v zákone č. 129/2010 Z.z. striktno definovaný. Pri skúmaní jednotlivých zmluvných podmienok je potrebné vychádzať zo skutočnosti, ako tieto bude chápať a vnímať priemerný spotrebiteľ. Podľa názoru žalobcu napriek skutočnosti, že ochrana spotrebiteľa je považovaná za jedno z nosných hľadísk tak vnútroštátnej ako aj únijnej legislatívy, nie je prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup by bol zneužitím práva v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti, podľa ktorých je okrem iného nevyhnutné požadovať uplatňovanie zodpovedajúcej miery zodpovednosti za vlastné právne - záväzné konanie (spotrebiteľa). Pojem tzv. priemerného spotrebiteľa judikatúra Súdneho dvora ES aj judikatúra slovenských súdov vykladajú eurokonformne. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok zo dňa 12.01.2006 sp. zn. C-361/04, vo veci Claude Ruiz - „Picasso“, v ktorom ESD uviedol, že: „Priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie“, pričom upozornil na to, že tento model je platný pre všetky výrobky bez ohľadu na druh. Priemerný spotrebiteľ by teda mal byť chápaný ako schopný urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku (I.) nebol odvolaním napadnutý; v tejto časti nadobudol právoplatnosť v zmysle § 367 ods. 1 a contrario C.s.p., a preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 C.s.p. a z hľadiska v odvolaní uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

8. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe

vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. týkajúci sa skutkových väd rozhodnutia (nesprávnych skutkových zistení), je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

10. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.] je omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok odvolateľa uvedených v odvolaní dospel k záveru, že žalobca opodstatnene uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, lebo súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové zistenia a spor nesprávnym spôsobom posúdil aj po právnej stránke.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť správnosť skutkových zistení a právneho záveru súdu prvej inštancie v otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., pre absenciu údajov o dobe trvania zmluvy o úvere.

13. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nesprávne ustálil, že v zmluve uzavretej medzi stranami sporu dňa 17.8.2017 absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, a teda že zmluva o úvere neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

15. Z obsahu zmluvy vyplýva, že táto bola uzatvorená dňa 17.8.2017; doba splácania úveru bola dojednaná na 6,5 roka, termín prvej splátky bol určený na deň 15.9.2017, počet mesačných splátok dojednaný na 78 a termín konečnej splatnosti úveru dňa 15.2.2024 (č.l. 5 spisu). Podľa 2. časti bod 2.2. zmluvy, doba trvania ZoÚ: ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dlžníka/ Spoludlžníka voči Banke vyplývajúcich zo ZoÚ. V prípade splácania Úveru v zmysle ZoÚ zanikne ZoÚ v deň uvedený ako Termín konečnej splatnosti úveru.“ V 2. časti bod 2.3. zmluvy sú navyše uvedené jednotlivé termíny splatnosti všetkých 78 mesačných splátok, ktorými má byť úver splatený.

16. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolateľom v tom smere, že z týchto údajov obsiahnutých v zmluve je možné údaj o dobe jej trvania spoľahlivo vyvodiť. Keďže zmluva bola uzatvorená dňa 17.8.2017 a dátum konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na deň 15.2.2024, predpokladaná doba trvania úverovej zmluvy bola od 17.8.2017 (dátum jej uzatvorenia) do 15.2.2024 (dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky, resp. dátum konečnej splatnosti úveru). Nemožno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva údaj o dĺžke (dobe) jej trvania neobsahuje a za nesprávny je potrebné považovať aj jeho

následný právny záver, že predmetná úverová zmluva je z tohto dôvodu bezúročná a bezpoplatková (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Pokiaľ teda súd prvej inštancie na podklade domnienky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, postupoval nesprávne.

17. Keďže súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nezaoberal sa tvrdeniami a nadväzujúcou argumentáciou žalobcu smerujúcou k priznaniu zmluvných úrokov a poplatkov, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom zamietavom výroku (II.), ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania (III.), zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť nárok žalobcu uplatňovaný žalobou v zrušenej časti, zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad v rozsahu potrebnom pre posúdenie dôvodnosti tejto časti nároku (zmluvných úrokov a poplatkov). K tomu v intenciách v tomto uznesení vytknutých nesprávností súd vyvodí zodpovedajúce skutkové závery z už vykonaných dôkazov, eventuálne umožní stranám uplatniť i ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a po prípadnom doplnení dokazovania, či už dôkazmi, ktoré strany navrhli alebo ešte navrhnú v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 C.s.p., súd prvej inštancie vo veci v zrušenom rozsahu opätovne rozhodne. V novom rozhodnutí súd vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (článok 11 ods. 1 C.s.p.), pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde tiež z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v tomto uznesení, ktorým je viazaný (§ 391 ods. 2 C.s.p.). Nové rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a s argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované § 220 ods. 2 C.s.p., ale i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

19. K procesnému postupu súdu prvej inštancie v ďalšom konaní a k spôsobu právneho posúdenia otázky nároku veriteľa na zmluvné úroky v prípade predčasne zosplatneného úveru, odvolací súd z dôvodu procesnej ekonomiky poukazuje na závery súčasnej rozhodovacej praxe (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020), ktorá na rozdiel od predošlej rozhodovacej praxe všeobecných súdov dospela k názoru, že aj po predčasnom zosplatnení celého úveru veriteľovi zostáva zachovaný nárok na úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, ktoré je dlžník povinný zaplatiť za rovnaké obdobie a (najviac) v takej výške, aké by zaplatil pri riadnom plnení zmluvných povinností.

20. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.